

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **ZUCCA a.s., IČO 28350600**
sídlem Boskovštejn 1, Boskovštejn
proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2020 č. j. MZP/2020/560/940,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí žalobcova odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“ nebo „inspekce“) ze dne 3. 2. 2020 č. j. ČIŽP/47/2019/7110 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž inspekce uložila žalobci pokutu ve výši 2 000 000 Kč s povinností nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Prvostupňovým rozhodnutím uložila inspekce žalobci pokutu za přestupek podle § 25 odst. 2 písm. a) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), spočívající v provozování stacionárních zdrojů znečištění ovzduší umístěných v provozovně Bioplynové stanice Velký Karlov v katastrálním území Hrádek u Znojma (dále jen „Bioplynová stanice“) v období od 9. 3.

2018 do 20. 5. 2019 bez příslušného povolení. Žalobce byl uznán vinným, že provozoval tyto stacionární zdroje znečišťování ovzduší:

- kód 1.2. Spalování paliv v pístových spalovacích motorech o celkovém jmenovitém tepelném příkonu od 0,3 MW do 5 MW včetně, konkrétně kogenerační jednotku TEDOM CENTO T180 SP BIO o jmenovitém tepelném příkonu 0,465 MW, a

- kód 3.7. Výroba bioplynu, a to konkrétně 8 fermentorů, každý o max. kapacitě 1300 m³ vsázky a 450 m³ na skladování bioplynu.

3. V podané žalobě nebrojí žalobce proti tomu, že nenaplnil svým jednáním skutkovou podstatu přestupku podle § 25 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší, žaloba obsahuje de facto pouze jediný žalobní bod, v němž žalobce nesouhlasí s výši uložené pokuty.
4. *Za prvé* namítá, že výše pokuty neodpovídá obvykle ukládaným pokutám. Žalobce přitom poukazuje na Výroční zprávu ČIŽP, podle níž jsou pokuty v obdobné výši ukládány zejména státním podnikům, přičemž se jedná čistě o přelévání finančních prostředků v rámci jedné instituce.
5. *Za druhé* žalobce tvrdí, že pokuta je pro něho likvidační. Rozporuje interpretaci žalovaného, která se týká rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2020 č. j. 1 As 9/2008-142; v něm NSS vymezil základní podmínky výjimky ze zákazu ukládání pokut likvidačního charakteru. NSS zde stanovil dvě podmínky, z nichž první podmínkou je recidiva, tedy že se právnická osoba dopouští správního deliktu opakovaně. Druhou podmínkou je skutečnost, že předchozí mírnější sankce se ukázaly být neúčinné. Obě podmínky musí být splněny kumulativně. V daném případě byl žalobce sankcionován za stejný přestupek pouze jedenkrát pokutou ve výši 300 000 Kč. Podle žalobce tak nebyly splněny podmínky výše uvedené v označeném judikátu NSS. Nadto výši pokuty zvýšila inspekce rovnou o 1 700 000 Kč.
6. *Za třetí* podle žalobce výše pokuty odporuje i zásadám dobré veřejné správy, neboť v daném případě výše pokuty směřuje k likvidaci povinného subjektu, nikoli k jeho nápravě.
7. *Za čtvrté* žalobce vytýká napadenému rozhodnutí přílišný formalismus a nesprávné posouzení věci, když žalobce již ve svém odvolání uvedl, že činí veškeré kroky k získání povolení k provozování Bioplynové stanice. Není to však žalobce, který znesnadňuje získání oprávnění k provozu stanice, nýbrž jsou to příslušné úřady, které svým nekoncepčním jednáním a rozdílným rozhodováním komplikují získání oprávnění. Žalobce upozorňuje, že si nechal zpracovat novou žádost o povolení provozu Bioplynové stanice, na základě níž Krajský úřad Jihomoravského kraje dne 18. 8. 2020 vydal souhlasné závazné stanovisko podle ust. § 11 odst. 2 písm. b) a c) zákona o ochraně ovzduší, pod sp. zn. S-JMK 75986/2020/OŽP/Hel. Žalobce proto očekává zlegalizování provozu této stanice v krátkém časovém horizontu. Žalovaný však k této polehčující okolnosti vůbec nepřihlédl.
8. *Za páté* žalobce s poukazem na šíření nákazy COVID-19 uvádí, že i opatření přijímaná vládou ČR v souvislosti s tímto onemocněním zasáhly žalobce ekonomicky, a v tomto kontextu je napadené rozhodnutí odtržené od reality.
9. V písemném vyjádření žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

10. K meritu věci uvedl, že žalobce si musí být po věcné stránce vědom opodstatněnosti rozhodnutí, kterým mu byla uložena pokuta za provozování stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší, aniž by disponoval příslušným povolením k jejich provozu, a snaží se tak rozhodnutí zvrátit především poukazováním na domnělé procesní a věcné deficity rozhodování. Žalovaný poukazuje na § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) dle něhož „*K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřiblíží.*“). Důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu soudem může být jediné takové pochybení správního orgánu, které mělo nebo alespoň reálně mít mohlo dopad do veřejných subjektivních práv žalobce. V daném případě však žalobce nic konkrétního ve své žalobě neuvádí (netvrdí a nedokládá) a svoji povinnost prokázat své tvrzení tak neunesl. Nelze přitom opomenout, že správním orgánům příslušelo ve věci hájit veřejný zájem (ochrana životního prostředí v souvislosti s plněním povinností vyplývajících ze zákona o ochraně ovzduší) – jednaly ze své úřední povinnosti.
11. K námitce ohledně likvidačního charakteru uložené pokuty odkázal žalovaný na str. 18 prvostupňového rozhodnutí a na str. 5 napadeného rozhodnutí. Řízení s jinými subjekty, které by se nacházely v obdobné pozici jako žalobce, tedy dopouštěly by se opakovaně tak výrazně dlouhodobého provozu bez povolení, inspekce běžně nevede. Je tedy neakceptovatelné, aby žalobce s odkazem na zásadu legitimního očekávání porovnával inspekci pro tuto skutkovou podstatu běžně vedená řízení s řízením vedeným v jeho případě, neboť je toto řízení, zejména z hlediska okolností spáchání přestupku, které jsou podrobně popsány v odůvodnění obou rozhodnutí, s inspekci vedenými řízeními zcela nesrovnatelné. Inspekce postupovala při kontrolách provozu tohoto zařízení obdobně i v minulosti. Přestože byl tehdy provozovatelem zařízení jiný subjekt než žalobce, je nepochybně tato historie žalobci známa. ČIŽP mezi léty 2006 a 2015 uložila za provoz Bioplynové stanice Velký Karlov bez povolení sankce nejprve ve výši 300 000 Kč a následně ve výši 2 000 000 Kč, 5 000 000 Kč a 7 000 000 Kč, které nejen nabyly právní moci, ale byly potvrzeny i v rámci řízení před správními soudy. Sankce byly tehdy ukládány podle zákona o integrované prevenci (v dané době z důvodu, že zařízení mělo kapacitu zpracování vedlejších živočišných produktů větší než 10 t/den a muselo tedy mít povolení k provozu podle zákona o integrované prevenci, nikoli podle zákona o ochraně ovzduší). Částka 7 000 000 Kč byla v době uložení této pokuty částkou podle zákona o integrované prevenci maximálně možnou.
12. Předmětné zařízení je v provozu od roku 2006 a žalobce provozuje toto zařízení ode dne 1. 4. 2015. Po celou dobu je zařízení provozováno bez povolení provozu. Vzhledem k uvedenému, má žalovaný za to, že uběhla dostatečně dlouhá doba pro to, aby žalobce povolení získal.

13. V rámci šetření inspekce dne 1. 10. 2020, které se týká prováděných stavebních úprav výrobního zařízení žalobce v souvislosti s povolením provedení stavby Bioplynové stanice, bylo zjištěno, že na stávající ocelovou vinutou nádrž fermentoru FO byl namontován dvoumembránový integrovaný plynojem. Plynová pracovní membrána je šedé barvy a zelené barvy je vnější membrána. Nafukování střešní membrány a vyvozování provozního přetlaku je zajištěno vzduchovým ventilátorem. Přebytný vzduch je odpouštěn mechanickou vzduchovou klapkou (střešní membrána musí být stále nafouknutá). Dle sdělení provozovatele se jedná o dodávku firmy Kkprojekt Koubek, Ostřešany 228, 530 02 Pardubice, s datem ukončení montáže dne 3. 9. 2020. Výše uvedené provedení je v rozporu s provedením stavby předmětné bioplynové stanice, které bylo vydáno Krajským úřadem Jihomoravského kraje v závazném stanovisku ze dne 18. 8. 2020, kde je uvedena podmínka, že záměr bude realizován v souladu s předloženou projektovou dokumentací „Bioplynová stanice Velký Karlov (skutečný stav včetně budoucích úprav) zpracované společností agriKomp Bohemia, zodpovědný projektant Ing. M. K., Ing. R. B., Ing. J. S., verze duben 2020, neboť podle čísla výkresu „SO 110-02“ s označením výkresu „Fermentor NO - řez C-C“, který autorizoval Ing. M. K., je zobrazen pro provedení stavby plynojem jednomembránový. Z uvedeného je zřejmé, že získání povolení nebude v „krátkém časovém horizontu“, jak uvádí žalobce, možné. Krom toho inspekce obdržela od společnosti agriKomp Bohemia s.r.o. dopis o vypovězení zastupování žalobce.
14. K námitce týkající se likvidačního charakteru uložené pokuty, žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně (i orgán odvolací orgán) se při posouzení této otázky zabýval majetkovými poměry žalobce. Dle účetní uzávěrky za rok 2018 uvedené ve Sbírce listin obchodního rejstříku činí aktiva částku 104 439 000 Kč, vlastní kapitál činí 35 913 000 Kč, výsledek hospodaření běžného účetního období činí 5 190 000 Kč. V úvahu byla vzata také skutečnost, že se jedná o zvlášť závažný přestupek. Jestliže zákonodárce zařadil provoz zdroje znečišťování ovzduší bez povolení do skupiny přestupků s nejvyšší sazbou, evidentně tento typ činů považoval za jedno z nejzávažnějších protiprávních jednání na úseku ochrany vnějšího ovzduší vůbec. Napadené rozhodnutí o pokutě je již druhým rozhodnutím o pokutě za neplnění uvedené zákonné povinnosti, kdy první rozhodnutí o pokutě ve výši 300 000 Kč u žalobce zjevně nevedlo k nápravě. Vzhledem k výše uvedenému nezbylo, než přistoupit k uložení sankce přísnější, když se nápravný efekt první sankce u žalobce zjevně minul účinkem. Rozhodnutí o pokutě řeší přestupek, kterého se provozovatel začal dopouštět jako nového skutku v rámci trvajícího přestupku ve smyslu § 25 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší dne 9. 3. 2019, tedy ode dne následujícího po doručení Oznámení o zahájení řízení o přestupku, které se týkalo prvního přestupku a kterým došlo k ukončení prvního přestupku. V případě páchání přestupku, který je předmětem rozhodnutí o pokutě, se jedná o dobu, která nespadá do období šíření nákazy COVID-19 na území České republiky. Dovolávání se současné koronavirové krize se jeví jako zcela účelové. Podklady pro předmětné správní řízení shromážděné správním orgánem I. stupně jsou natolik dostatečné a podrobné, že odvolací orgán již nemohl získat další důkazy, které by mohly ovlivnit výsledek správního řízení.

15. Závěrem žalovaný uvádí, že zákon nepočítá s tím, že by byly vyjmenované stacionární zdroje provozovány bez povolení a až následně, s odstupem několika let, by se provozovatel pokoušel zákonem vyžadované povolení získat. Předmětná Bioplynová stanice je provozována od 1. 10. 2006.
16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
17. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalobci doručena dne 5. 10. 2020) ani žalovaný (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalovanému doručena dne 1. 10. 2020) ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.).
18. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
19. Podle § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší je provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 zákona o ochraně ovzduší povinen „*provozovat stacionární zdroj pouze na základě a v souladu s povolením provozu.*“
20. Podle § 25 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší „*Právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba, která je provozovatelem stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu, se kromě přestupků uvedených v odstavci 1 dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 17 odst. 3 písm. a) provozuje stacionární zdroj bez povolení provozu nebo v rozporu s ním.*“
21. Podle § 25 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně ovzduší „*Za přestupek právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby, lze uložit pokutu do 10 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a), b), e), f), h), i) nebo m), podle odstavce 2 písm. a), e), h) nebo i) nebo podle odstavce 3 písm. b).*“
22. Úvodem soud předesílá, že základní zákonnou podmínkou provozu je disponovat příslušným povolením, jehož obsahem mohou a mají být další podmínky provozu (viz § 12 odst. 4 zákona o ochraně ovzduší). Správní orgány nemohou vytvářet nerovné podmínky mezi provozovateli tím, že by tolerovaly provoz zdroje znečištění bez povolení, navíc trvající řadu let tak, jak tomu v daném případě vyplývá ze správního spisu.
23. Soud se nejprve zabýval námitkami žalobce, který tvrdí, že výše pokuty jemu uložené neodpovídá obvykle ukládaným pokutám a uložená pokuta je pro něho likvidační.
24. Soud ze správního spisu ověřil, že žalobce provozuje zařízení bez povolení podle zákona o ochraně ovzduší již od 1. 4. 2015. Protiprávní stav spočívající v provozování zařízení jakožto stacionárních zdrojů znečištění uvedených v příloze č. 2 zákona o ochraně ovzduší trval již v době, kdy se žalobce stal majitelem a provozovatelem Bioplynové stanice. Tato stanice je v provozu od roku 2006. Povinnost požádat o povolení provozu podle zákona o ochraně ovzduší vznikla již předchozímu provozovateli a pak přešla na žalobce jakožto nového majitele a provozovatele Bioplynové stanice. Žalobce o povolení požádal až po téměř půl roku vlastního provozování zařízení bez povolení a od té doby podal několik žádostí o povolení provozu, všechny byly neúspěšné (některé z nich vzal zpět).
25. Výše uvedené skutečnosti představují specifikum posuzované věci, spočívající v nebylé dlouhém ignorování povinností provozovatele zařízení stacionárních zdrojů znečištění

ovzduší, který provozuje Bioplynovou stanicí bez povolení podle zákona o ochraně ovzduší. Skutečnost, že během spáchání přestupku (ze správního spisu vyplývá, že ani v období předcházejícím tj. již ode dne 1. 4. 2015, kdy se stal provozovatelem předmětné Bioplynové stanice) nezískal povolení k provozu, ať už z jakéhokoli důvodu, neopravňuje žalobce (ani žádného žadatele), aby dál provozoval zařízení bez povolení.

26. Soud konstatuje, že již prvostupňový orgán na str. 11 až 18 rozhodnutí podrobně vyjádřil své úvahy vyplývající a vycházející z konkrétních okolností daného případu, kdy samostatně hodnotil význam zákonem chráněného zájmu (tj. ovzduší), který byl přestupkem porušen či ohrožen, dále hodnotil význam a rozsah následku přestupku (uvedl mimo jiné, že absenci povolení provozu nelze považovat za formální pochybení, nýbrž porušení základních povinností provozovatele), dále se zabýval způsobem spáchání přestupku (přestupce se dopouštěl trvalého přestupku, který spočíval v udržování protiprávního stavu) a rovněž hodnotil dobu trvání protiprávního stavu a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán (přestupce, který udržuje nezákonný stav se dopouštěl provozování předmětných zdrojů bez příslušného povolení po dobu delší než 14 měsíců). Soud pro stručnost odkazuje na zde uvedené posouzení jednotlivých kritérií povahy a závažnosti spáchaného přestupku (viz § 38 přestupkového zákona), s nímž se ztotožňuje a k němuž žalovaný dále na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí doplnil, že „skutek má povahu trvalého přestupku, kdy provozovatel svým jednáním vyvolal protiprávní stav a následně ho udržoval, přičemž zákon postihuje i jeho udržování. K ukončení tohoto typu nezákonného jednání dochází teprve nabytím právní moci dodatečně vydaného povolení nebo reálným odstavením zařízení až do této doby z provozu. K charakteru trvalých přestupků a k možnosti jejich postihu uvádí odvolací orgán např. rozsudek NSS č.j. 5 A 164/2002 - 44 ze dne 22.2.2005 nebo rozsudek NSS č.j. 8 As 33/2014 - 39 ze dne 30.7.2014.... V aktuálně řešeném případě se nejedná o zanedbatelné pochybení ze strany subjektu, naopak je projednáván přestupek společensky velmi nežádoucí (závažný), hodný adekvátního postihu. Chráněným zájmem ve vztahu k přestupku projednávanému v tomto řízení je ovzduší a jeho kvalita. Kvalita ovzduší má vliv nejen na lidské zdraví, ale také na kvalitu života a úroveň celkové spokojenosti. Chráněný zájem lze spatřovat také v tom, že mají být provozovány toliko ty vyjmenované stacionární zdroje znečišťování ovzduší, které řádně prošly povolovacím procesem a získaly příslušné povolení. Povolení provozu stacionárního zdroje obsahuje podmínky umístění nebo provedení stacionárního zdroje a závazné podmínky pro jeho provoz, kterými jsou mimo jiné emisní limity, způsob, podmínky a četnost zjišťování úrovně znečišťování, emisní stropy pro stacionární zdroj nebo provozovnu, provozní řád, technické podmínky provozu stacionárního zdroje a v neposlední řadě také podmínky provádění činností a provozu technologií souvisejících s provozem nebo zajištěním provozu stacionárního zdroje, které mají vliv na úroveň znečištění. Provozní řád pak obsahuje soubor technickoprovozních parametrů a technickoorganizačních opatření k zajištění provozu, včetně opatření k předcházení, zmírňování průběhu a odstraňování důsledků případného havarijního stavu v souladu s podmínkami ochrany ovzduší. Povolovací proces je tedy významným nástrojem který pomáhá chránit zákonem chráněný zájem na čistotě a kvalitě ovzduší. Absenci povolení provozu nelze považovat za formální pochybení, ale je hodnoceno jako porušení základních povinností provozovatele. Obviněný porušením povinnosti ukládané zákonem dle ust. § 17 odst. 3 písm. a) zákona spáchal přestupek podle ust. § 25 odst. 2 písm. a) zákona č. 201/2012 Sb., jenž se podle § 25 odst. 7 písm. a) zákona č. 201/2012 Sb. trestá sankcí do výše 10 000 000,- Kč. V dané věci byla správním orgánem I. stupně uložena pokuta ve výši 2 000 000,- Kč, neboť závažnost přestupku a jeho společenská škodlivost je vysoká. Provozovatel udržuje protiprávní stav

dlouhodobě, a to přesto, že si je vědom povinnosti mít povolení provozu a byl na tuto skutečnost opakovaně upozorňován jak inspekcí, tak i KÚ JMK. Rovněž podněty veřejnosti adresované správním orgánům dokládají závažnost environmentálního problému, který je s provozováním předmětných zdrojů spojen. Společenská škodlivost trvajících protiprávního jednání obviněného je z hlediska životního prostředí významná i proto, že obviněný svým nezodpovědným jednáním vyvolává odpor veřejnosti proti provozu bioplynových stanic jako takových.“ K výše uvedenému soud dodává, že citované odůvodnění názorně a zcela adekvátně popisuje a posuzuje nežádoucí skutkový stav, který je odrazem skutkových zjištění vyplývajících ze správního spisu. Právě s ohledem na tyto skutečnosti je námitka žalobce, že výše pokuty neodpovídá obvykle ukládaným pokutám s tím, že pokuty v obdobné výši jsou ukládány zejména státním podnikům, zcela nepatřičná. Skutkové okolnosti daného případu jsou ve vztahu k výši uložené pokuty zcela v souladu s povahou a závažností spáchaného přestupku (viz výše).

27. K tvrzené nepřiměřenosti výše pokuty v obdobných věcech soud uvádí, že správní orgány vždy musí přihlídnout k individuálním okolnostem případu, což se v posuzované věci také stalo (viz předcházející bod tohoto rozsudku). Obecně může být uložená pokuta sama o sobě vysoká, ale nepřipustný je až její likvidační charakter. V daném případě se správní orgány se zabývaly majetkovými poměry žalobce, přičemž zjistily, že dle účetní uzávěrky za rok 2018 uvedené ve Sbírce listin obchodního rejstříku činí aktiva částku 104 439 000 Kč, vlastní kapitál činí 35 913 000 Kč, výsledek hospodaření běžného účetního období 5 190 000 Kč. Za těchto okolností nemůže tvrzení žalobce o likvidačním charakteru pokuty obstát a nemůže ani obstát poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2020 č. j. 1 As 9/2008-142, jehož se žalobce dovolává. V posuzovaném případě pokuta uložená žalobci nejenže nemá ve vztahu k němu likvidační charakter, ale je pokutou, kterou inspekce uložila právě proto, že žalobce se dlouhodobě dopouští přestupku i po předchozí uložené pokutě s plným vědomím nezákonné činnosti. Provoz Bioplynové stanice bez povolení generuje žalobci dlouhodobě zisk ve výši, která jej od jeho protiprávní činnosti ani po uložení předchozí pokuty, nijak neodradila.
28. Podle žalobce výše pokuty odporuje zásadám dobré veřejné správy. Své tvrzení odůvodňuje žalobce tím, že v daném případě výše pokuty směřuje k likvidaci povinného subjektu, nikoli k jeho nápravě. Takto formulovanou námitku shledává soud ryze účelovou, kterou vyvrací nejen sama skutečnost, že se o likvidační pokutu nejedná, ale inspekce při jejím uložení zohlednila i polehčující okolnosti týkající se žalobce (provozovatel požádal o povolení k provozu předmětných zdrojů a řízení o získání povolení provozu vede, v předmětném období byla provozována pouze jedna kogenerační jednotka /z plánovaného počtu tří jednotek/ a provozovatel ve vztahu k ní plnil příslušné limity, provozovatel předložil v termínu souhrnnou provozní evidenci). Inspekce vzala v potaz i přitěžující okolnosti dané věci (přestupek spáchal provozovatel opakovaně, dlouhodobě, protiprávní stav přetrvává v návaznosti na předchozí období, jedná se o vědomé a úmyslné porušování zákona provozovatelem, který z ekonomických důvodů pokračuje v provozu zařízení bez povolení a vystavuje se tak riziku další sankce), přičemž uložila žalobci pokutu ve výši 20% z maximální sankční částky 10 000 000 Kč. Za popsanych okolností nelze souhlasit s žalobcem, že cílem uložené sankce není jeho náprava, nýbrž jeho likvidace.
29. Žalobce vytýká napadenému rozhodnutí dále přílišný formalismus a nesprávné posouzení věci, což dovozuje ze skutečnosti, že činí kroky k získání povolení k provozování

Bioplynové stanice a současně viní z absence oprávnění k provozu stanice příslušné úřady. Tyto námitky týkající se řízení o povolení provozu zařízení (popř. nedostatků tohoto řízení) nejsou ve vztahu k nyní projednávané věci relevantní. Ani skutečnost, že žalobce znovu požádal o povolení provozu a uvádí, že jeho nynější žádost by měla být v dohledné době úspěšná, nic nemění na skutečnosti, že žalobce po celou dobu provozuje zařízení nelegálně. Pouhá snaha o získání povolení nezakládá veřejné subjektivní právo na provozování stacionárního zdroje znečištění bez povolení. Zákon možnost provozovat zdroj znečištění bez patřičného povolení nepřipouští.

30. K poukazu žalobce, že opatření přijímaná vládou ČR v souvislosti s nákazou COVID-19 jej zasáhly ekonomicky, soud uvádí, že tuto námitku shledává zcela účelovou, neboť žalobce bez potřebného povolení neměl Bioplynovou stanici provozovat vůbec, přičemž uložená pokuta se vztahuje k období od 9. 3. 2018 do 20. 5. 2019. Soud se shoduje s žalovaným, že bylo povinností žalobce provozovat zařízení v souladu s platnými právními předpisy, čehož si musel být žalobce vědom, bez ohledu na situaci vzniklou v souvislosti s nákazou COVID-19. Soud znovu připomíná, že ze zákona o ochraně ovzduší vyplývá, že mohou být provozovány pouze takové vyjmenované zdroje znečištění, které úspěšně prošly řádným povolovacím procesem. Všichni provozovatelé vykonávající činnost, pro kterou je podle zákona potřeba povolení, mají povinnost toto povolení mít, pouze pak mohou tuto činnost vykonávat v souladu se zákonem. Žalovaný nemůže připustit, aby porušování či obcházení zákona přinášelo provozovatelům, kteří se jich dopouštějí, výhodu v podobě peněžních zisků či jiného prospěchu.
31. Pro úplnost soud porovnal sankční právní úpravu účinnou v době spáchání správního přestupku a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým orgánem a žalovaným, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 112 odst. 1 přestupkového zákona). Z porovnání právní úpravy [§ 25 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně ovzduší a § 25 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší] vyplývá, že tomu tak není a že na sankcionování přestupku se pro žalobce nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro něho nově příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty správního přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty a lhůty, kdy ji lze uložit.
32. Protože žalobce se svými námitkami neuspěl a soud neshledal v řízení žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, žalobu jako nedůvodnou zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, náhradu nákladů ani nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. října 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu